

Arrest

nr. 299 354 van 22 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 22 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 mei 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 26 mei 2021 om internationale bescherming. Op 22 mei 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashai origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Kashmond, district Kargay, provincie Laghman. Uw vader stierf een natuurlijke dood toen u een jong kind was, uw moeder stierf een natuurlijke dood zo'n vijf à zes jaar geleden. Uw broer A. (...), die zo'n twintig jaar ouder is dan u, nam de zorg voor het gezin over na uw vaders dood. Hij was sinds zestien of zeventien jaar actief als militair in het Afghaanse leger. Zijn echtgenote en hun twee kinderen woonden samen met u en uw gezin in jullie ouderlijke woning. Eenmaal om de zeven à acht maanden kwam uw broer naar huis. Zo'n drie dagen voor uw vertrek uit Afghanistan werd u tijdens het hoeden van de geiten aangesproken door taliban over vermiste of verplaatste wapens. U werd door hen beschoten. U legde onmiddellijk de link tussen deze schietpartij en de job van uw broer in het leger: de taliban wilden u doden omdat uw broer werkte voor de buitenlanders. U kon aan de taliban ontkomen en ging naar huis, waarna u onmiddellijk vluchtte met uw vrouw en kind. U trok naar de woning van uw schoonouders. U belde uw broer vertelde hem over het incident. Drie dagen later kwam hij onaangekondigd naar huis. Diezelfde nacht vielen de taliban bij hem binnen: hij werd ontvoerd, zijn vrouw en kinderen werden gedood. Op aanraden van uw schoonvader verliet u Afghanistan begin 2021. Na een reis van drie maanden kwam u aan in België, waar u op 26 mei 2021 verzocht om internationale bescherming. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omwille van de job van uw broer. Twintig dagen na uw vertrek bezochten de taliban uw schoonvader en vroegen naar u. Ze kwamen inmiddels meer dan tien keer. Van uw broer is inmiddels nog steeds geen nieuws.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vrouw, de taskara van uw vader, de taskara van uw broer A. (...) (kopieën); een aantal appreciatiebrieven van A. (...) (kopieën); een aantal opleidingscertificaten van A. (...) (kopieën); een bundel legerfoto's van A. (...) in uniform, waaronder een foto van uw broer met zijn vriend F. (...) en twee foto's van uw broer in Londen (kopieën); een aantal foto's van het gezin van A. (...) op uw huwelijk en enkele foto's van de lichamen van zijn overleden vrouw, zoon en dochter; de link naar uw facebookprofiel; en uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het bestaan van uw broer A. (...) niet zonder meer kan worden aangenomen. U legde weliswaar de kopie van de taskara van uw broer neer, maar hieraan kan nauwelijks bewijswaarde gehecht worden, aangezien Afghaanse identiteitsdocumenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn en het bovendien een kopie betrof, waardoor de authenticiteit van de taskara door het CGVS niet te achterhalen is. U gaf aan dat uw broer over een paspoort beschikte (CGVS, p. 27). U werd uitgenodigd zijn paspoort neer te leggen. U reageerde dat u dat zou proberen (CGVS, p. 27). Tot op heden mocht het CGVS zijn paspoort of een kopie ervan niet ontvangen. Gevraagd of u foto's had van uw familie, waar u samen met uw broer op stond, antwoordde u van wel (CGVS, p. 6). U legde inderdaad foto's neer van uw huwelijk waarop u op een foto samen met een man te zien bent. Maar uit niets is op te maken dat deze man daadwerkelijk uw broer is. U legde verder geen andere foto's neer, genomen in andere contexten, waarop jullie beide samen te zien zijn. Dat u buiten foto's van uw eigen trouw geen andere familiefoto's met u en uw broer kan voorleggen doet de wenkbrauwen fronsen, gelet op jullie nauwe band. Voorts kon u van uw broers vrouw geen taskara neerleggen, volgens uw verklaringen had ze er geen (CGVS, p. 8). Noch kon u van uw broers huwelijk een trouwdocument neerleggen: u verzekerde dat er geen bewijzen van zijn trouweest waren, zelfs geen trouwfoto's (CGVS, p. 8). Dit, in tegenstelling tot uw eigenlijk huwelijk waarvan wel een trouwboekje heeft bestaan (CGVS, p. 8) en waarvan trouwfoto's werden neergelegd. Dat de mensen er vroeger niet mee bezig waren en uw vader had ook geen huwelijksakte gehad kan maar moeilijk rechtvaardigen waarom u van uw broers huwelijk geen enkel document kon voorleggen (CGVS, p. 8). Ook van uw broers kinderen van twaalf en vijftien jaar oud zijn

er geen taskara's (CGVS, p. 9). U werd uitgenodigd taskara's van uw familieleden, documenten die attesteren van hun identiteit, geboorte en overlijden na te sturen, maar het CGVS mocht enkel de taskara van uw vrouw ontvangen. Uw advocaat gaf aan dat u uw best zou doen om nog documenten aan te leveren in verband met de identiteit van uw familieleden (CGVS, p. 30), maar het CGVS mocht geen andere documenten van uw broers privéleven ontvangen. Evenmin was er uit zijn professioneel leven overtuigend bewijs van jullie broederlijk verwantschap. Uit de bundel legerfoto's die u neerlegde, blijkt dat de afgebeelde persoon een militair betreft, maar niet dat de persoon op de foto's daadwerkelijk uw broer is. Gevraagd of u foto's had van uzelf met uw broer in uniform gaf u te kennen van niet (CGVS, p. 21). Gevraagd of u in de zeventien jaar dienst die hij deed niet één foto van hem had met uniform, reageerde u dat u niet naar zijn werk kon en hij niet in uniform naar het dorp kon (CGVS, p. 21). Gepolst waarom uw broer, in de zeventien jaar dienst, en bijgevolg ook onder president Karzai, niet naar huis kon in uniform (CGVS, p. 21), beweerde u dat de taliban in uw dorp altijd in controle waren geweest, ze altijd aan de macht waren geweest (CGVS, p. 21). Nochtans, eerder was gevraagd wie de controle had in uw district in de jaren voor uw vertrek en had u gesteld dat uw dorp, al kwam de overheid er niet, onder overheidscontrole stond (CGVS, p. 12). Bij gebrek aan overtuigend bewijsmateriaal kan de band tussen u en de persoon die u als uw broer A. (...) voorstelde tijdens het persoonlijk onderhoud ernstig in twijfel getrokken worden.

Ook betreffende de tewerkstelling van uw (vermeende) broer bij het leger rijzen heel wat vragen. Zo beweerde u dat hij in het 201ste en het 215de korps diende (CGVS, p. 19), maar op sommige opleidingscertificaten en appreciatiebrieven (zie documenten 4B, 3C) wordt melding gemaakt van het 205de korps. Gevraagd dit te duiden, wist u geen uitleg te geven (CGVS, p. 25, 26). U legde overigens een waarderingsbrief neer die melding maakt van majoor A. (...) (document 3B), alhoewel u beweerde dat uw broer de rang van luitenant had toen hij in het leger begon en van kapitein op het einde (CGVS, p. 18). Deze incoherentie tussen uw verklaringen en de neergelegde legerdocumenten ondermijnt uw beweringen dat uw (vermeende) broer militair was.

U haalde voorts aan dat uw broer meestal werkte met Londenaren (CGVS, p. 19), maar ook bij die verklaringen rijzen vragen. Hij nam met Londenaren aan samenwerkingsoperaties deel, maar u wist daarom niet veel over hun taken. U had immers niet zelf met hen gewerkt (CGVS, p. 19). Gevraagd of uw broer door buitenlanders werd opgeleid, wist u het niet (CGVS, p. 19). Een foto werd besproken met militairen voor een gebouw dat u in Londen situeerde (CGVS, p. 26). U opperde dat hij er opleiding kreeg, maar u wist het niet (CGVS, p. 27). Op de vraag waarom hij naar Londen moest gaan, kwam geen antwoord, u wist het niet (CGVS, p. 27). Gepolst wat hij u had verteld over Londen, reprecieerde u niets speciaals (CGVS, p. 27). Gevraagd wie van zijn collega's mee was naar London, wist u ook dat niet (CGVS, p. 27). Dergelijke lacunaire kennis over zijn verblijf in Londen doet de wenkbrauwen fronsen.

Ook over zijn taken in het leger bleek uw kennis gebrekkig. Gepolst naar de taken die hij deed in Nuristan – waar hij op het einde van zijn carrière gestationeerd was – bleven uw verklaringen vaag: hij was gewoon in het leger, hij ging naar gevechten, deed verschillende missies met rangertroepen (CGVS, p. 23). Uitgenodigd dit aan te vullen, stelde u dat u geen info had over zijn job (CGVS, p. 23). Gevraagd iets te vertellen over één van de missies, wist u niet wat bedoeld werd (CGVS, p. 24). De vraag werd u toegelicht, maar u hield het op vage verklaringen, hij ging op missies naar buiten om te vechten, nam deel aan operaties, moest soms controleposten versterken (CGVS, p. 24). Gevraagd om een plaats te noemen met een controlepost die hij had moeten versterken, had u geen info, hij was overal geweest om te vechten (CGVS, p. 24). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg niet dat u enige kennis heft van uw broers job bij het leger, wat opnieuw vragen doet rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas over zijn job als militair.

U legde nog documenten neer van uw broer bij het leger (zie documenten 3A, 3D, 3E, 4A, 4C, 4D, 4E, 4F), die opvallenderwijze allen meer dan tien jaar oud zijn. Dat is merkwaardig, gelet op zijn (vermeende) tewerkstelling tot in 2021. Overigens, deze documenten werden met u besproken, maar ofwel kon u niets vertellen, ofwel gaf u enkele banaliteiten te kennen, zoals dat de Afghaanse vlag erop stond of een foto van uw (vermeende) broer (CGVS, p. 25). U had zich ook niet over de documenten geïnformeerd bij uw broer, noch bij andere mensen (CGVS, p. 25, 26). U wierp op dat u niet geschoold was; gevraagd of u hulp zocht, zei u dat de mensen in het centrum ook niet wisten wat voor documenten het waren (CGVS, p. 25). Uit de bespreking van de neergelegde legerdocumenten blijkt andermaal niet dat u enige vertrouwde relatie heeft met uw broers (vermeende) tewerkstelling in het leger.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw verklaringen met betrekking tot uw (vermeende) broers tewerkstelling in het leger geen geloof worden gehecht.

U gaf aan dat uw eigen problemen met de taliban voortvloeiden uit de tewerkstelling van uw broers job bij de buitenlanders. U zei dat als hij daar niet gewerkt had, u geen problemen had gekend, u had nog in Afghanistan kunnen leven, er konden nog mensen in Afghanistan kunnen wonen (CGVS, p. 18). Aan uw verklaringen over zijn tewerkstelling aldaar kan zoals vastgesteld geen geloof gehecht worden. Bijgevolg kan maar weinig geloof worden gehecht aan uw eigen, daaruit voortvloeiende problemen met de taliban. Dat uw eigen problemen met de taliban niet aangenomen kunnen worden, kan verder onderbouwd worden door volgende vaststellingen.

Uw verklaringen over de schietpartij waarvan u het slachtoffer werd ten gevolge van de tewerkstelling van uw broer in het leger konden geheel niet overtuigen. Zo is het frappant dat u hiervan op de DVZ geen gewag maakte. U meldde dit incident voor het eerst bij aanvang van het persoonlijk onderhoud, en stelde dat u vergeten was het te melden (CGVS, p. 3). Het schietincident vond plaats drie dagen voor uw vertrek (CGVS, p. 4) en was de directe aanleiding dat u zelf uw gezin verzamelde, uw ouderlijk huis uit vluchtte en bij uw schoonouders onderkomen zocht (CGVS, p. 16). Dat u dit element zou vergeten vertellen bij de DVZ, is in alle redelijkheid niet aannemelijk, temeer daar u tijdens uw onderhoud op de DVZ expliciet verklaard had zelf nooit bedreigd te zijn geweest door de taliban (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U werd hiermee geconfronteerd en haalde aan dat uw Pasjtoe slecht was, misschien had u de vraag niet goed begrepen (CGVS, p. 18). Aan deze uitleg kan geen geloof worden gehecht: u haalde geenszins taalproblemen aan toen u bij het begin van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u nog opmerkingen had over het gesprek bij de DVZ (CGVS, p. 4). Bovendien, niettegenstaande het feit dat u opwierp niet zo goed Pasjtoe te spreken en Pashaitalig te zijn (Vragenlijst bijzonder procedurele noden DVZ, vraag 6), gaf u aan het Pasjtoe voldoende te beheersen om de problemen die geleid hadden tot uw vlucht toe te lichten (Verklaring betreffende de procedure), en verklaarde u de bijstand te verzoeken van een tolk die het Pasjtoe machtig is (Bijlage 26).

Ook betreffende uw relaas over de omstandigheden waarin het incident gebeurde kan er een bevreemdende vaststelling gedaan worden. U verklaarde dat de taliban die u aanvielen u aanspraken over vermiste of verplaatste wapens (CGVS, p. 16). Het is evenwel niet duidelijk wat de vermiste of verplaatste wapens te maken hadden met de aanval op u omwille van uw broers tewerkstelling in het leger. Ernaar gevraagd reageerde u dat de taliban een reden zochten om u dood te schieten (CGVS, p. 16), ze wilden u dood omdat uw broer voor de buitenlanders werkte (CGVS, p. 16). Het is evenwel absurd dat de taliban, als ze u bovenop een berg te midden uw geiten wilden doodschieten, een excuus zouden moeten bedenken om dat te doen. Deze vaststelling geeft opnieuw knauw aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder wordt opgemerkt dat u over de taliban die u aanvielen niet precies kon zeggen met hoeveel ze waren (CGVS, p. 28), noch wie ze waren, u kende ze niet (CGVS, p. 17, 28). U verklaarde voorts dat u onmiddellijk na het schietincident de link tussen deze aanval door de taliban en de job van uw broer in het leger legde (CGVS, p. 16). Het is eigenaardig dat u direct de link zou gelegd hebben met de job van uw broer, aangezien er geen precedents van problemen met de taliban waren geweest in de zestien à zeventien jaar dat uw broer het leger diende (CGVS, p. 17). Het is trouwens opvallend dat u weinig kennis had van de taliban in uw regio. Gepolst naar een bekende talib in uw dorp, kende u er geen, u kende geen talibanleden (CGVS, p. 12). Gevraagd wie de macht had in uw dorp toen uw broer aan de slag ging in het leger, luidde uw antwoord dat u het niet wist, u herinnerde het zich niet (CGVS, p. 12). Toen naar foto's van u met uw broer in zijn uniform werd gepolst, beweerde u dat uw broer nooit in uniform naar het dorp kon komen, de taliban waren altijd in controle geweest (CGVS, p. 21). Er werd gevraagd hoe het kwam dat u niemand van de taliban kon noemen, als gedurende ze de macht hadden gehad over zo'n grote periode. U wierp op dat ze in het geheim leefden, niemand wist over hen (CGVS, p. 21). Dat u zo weinig zou weten over de taliban, die gedurende zoveel jaren in controle waren en overigens de directe aanleiding waren van uw vertrek uit Afghanistan, is weinig aannemelijk.

Ook uw houding bij het incident komt bevreemdend over. Na het incident ging u naar verluidt naar huis om uw vrouw en kind te verzamelen en naar uw schoonvader te vluchten (CGVS, p. 28). Uw vrouw en kind woonden net als uw broers vrouw en kinderen in jullie huis in Kashmond (CGVS, p. 6). U verklaarde echter dat u uw broers vrouw niet verwittigde van de gebeurtenissen, u sprak niet met haar (CGVS, p. 29). U vertelde voorts dat u weliswaar uw broer verwittigde van de schietpartij, maar pas nadat uw schoonvader u had overtuigd. U wilde uw broer immers niet lastigvallen tijdens zijn job (CGVS, p. 28). Dat u zijn vrouw niet zou verwittigen van de schietpartij van de taliban, en uw broer eerst niet op de hoogte zou stellen, terwijl u zelf wel de link zou gelegd hebben met uw broers werk, is weinig aannemelijk.

Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat uw vrouw en kind net als uw zus A. (...) momenteel nog steeds in Kashmond verblijven (CGVS, p. 5, 6). Gelet op het feit dat uw broers vrouw en kinderen volgens uw beweringen werden vermoord, en de taliban in hun conflict met uw familie bijgevolg evenmin vrouwen en kinderen spaarden, doet dit de wenkbrauwen fronsen.

Tot slot, gevraagd of u na uw broers (vermeende) verdwijning nog nieuws van hem had, zei u niets te weten (CGVS, p. 29). Gepolst of u naar hem had gezocht, luidde uw antwoord dat er niemand was om dat te doen. Dit komt weinig overtuigend over aangezien uw eigen zus, vrouw en schoonouders ook in Kashmond verblijven (CGVS, p. 6). Bovendien gaf u eerder aan sociale contacten te hebben met zijn schoonouders (CGVS, p. 7). Gepeild of zij naar hem zochten, wist u het niet, u voegde toe dat hun dochter en kleinkinderen sowieso al dood waren (CGVS, p. 29). Dat u niet meer ondernam om zich over hem te informeren is niet aannemelijk.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u de door u beweerde problemen met de taliban geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009

(GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easO/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berymbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers

in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzakelijk in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in 2023 actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin

beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van

de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...). Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van

vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering

of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige documenten die u neerlegde, konden bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Immers, betreffende uw taskara, de taskara's van uw vrouw en van uw vader kan dezelfde opmerking gemaakt worden als met betrekking tot de taskara van uw (vermeende) broer, namelijk dat hieraan geen bewijswaarde kan gehecht worden, aangezien Afghaanse identiteitsdocumenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn. Betreffende de foto's van uw broers overleden gezinsleden kan opgemerkt worden dat uit niets blijkt wie er precies op afgebeeld staat, noch waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's genomen zouden zijn. Hieraan kan aldus geen waarde gehecht worden. Uw facebookprofiel bewijst dat u actief bent op Facebook maar bracht geen informatie aan het licht die relevant is in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. U formuleerde enkele opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Het ging over de leeftijd van uw broers dochter: u verbeterde die naar vijftien jaar. Deze opmerking heeft geen verdere relevantie in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Wat betreft de stelling van uw advocaat dat u minder goed beschermd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan aangezien uw beide ouders overleden zijn (CGVS, p. 30), kan tot slot worden opgemerkt dat u een volwassen man bent en er uit niets blijkt dat u geen beroep zou kunnen doen op uw netwerk in Afghanistan, zoals uw schoonfamilie, uw zus en haar man.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Na erop gewezen te hebben dat zijn identiteit, nationaliteit en afkomst uit het dorp Kashmond, gelegen in het district Qargayi van de provincie Laghman te Afghanistan, niet wordt betwist, tracht verzoeker de motieven van de bestreden beslissing over de tewerkstelling van zijn broer als volgt te weerleggen:

“1. De tegenpartij meent ten eerste dat het bestaan van de broer van verzoeker A. (...) niet zonder meer kan worden aangenomen :

“(...)”.

Verzoeker bevestigt dat zijn broer gewerkt heeft voor het voormalige Afghaanse leger en kan niet akkoord gaan met de beweringen en conclusie van de tegenpartij.

Als voorafgaande opmerking, wenst verzoeker te benadrukken dat de tegenpartij duidelijk geen rekening houdt met de moeilijkheden die asielzoekers kunnen ondervinden om sommige aspecten van hun asielrelaas te bewijzen door de neerlegging van documenten.

In de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees¹ lezen wij :

« (...)” (wij onderlijnen).

(Vrije vertaling : (...)).

Desondanks heeft verzoeker zijn best gedaan om zoveel mogelijk documenten neer te leggen om zijn familieband met zijn broer en de tewerkstelling van zijn broer te bewijzen : zijn eigen taskara, de taskara van zijn broer, verschillende foto's van verzoeker, zijn broer en hun andere familieleden en verschillende werkdocumenten van zijn broer.

Voor wat betreft het paspoort van zijn broer, legt verzoeker uit dat dit document, samen met andere documenten, verbrand werd door de schoonvader van zijn broer na de machtsovername, aangezien de taliban de huizen doorzochten naar informatie betreffende ex-medewerkers van de voormalige regering. De schoonvader van de broer van verzoeker was dan ook bang dat de taliban de documenten zou vinden. Het paspoort van de broer van verzoeker bestaat dus niet meer, reden waarom dit paspoort niet neergelegd kon worden in het kader van de huidige asielprocedure.

Betreffende de foto's van verzoeker en zijn broer, heeft verzoeker niet enkel foto's neergelegd van zijn huwelijk, maar ook andere foto's. Verzoeker zal, in het kader van deze beroepsprocedure, proberen om nog bijkomende foto's neer te leggen. Hoe dan ook, lijkt het duidelijk dat de tegenpartij geen rekening houdt met de Afghaanse context : het is in Afghanistan niet gewoonlijk om foto's te trekken, zeker niet in een verafgelegen regio in de handen van de taliban, zoals het dorp van verzoeker. De meeste foto's werden getrokken gedurende bijzondere gelegenheden, zoals een huwelijk (in casu, het huwelijk van verzoeker). Verzoeker heeft reeds zijn best gedaan om deze foto's neer te leggen, om zijn familieband met zijn broer te bewijzen, wat onvoldoende gewaardeerd wordt door de tegenpartij.

Voor wat betreft de andere identiteitsdocumenten van de familieleden van zijn broer (vrouw en kinderen), legt verzoeker uit wat volgt : noch zijn vrouw, noch zijn kinderen hadden in Afghanistan identiteitsdocumenten (NPO, p. 8 en 9). Zij hadden geen identiteitsdocumenten nodig (o.a. omdat de kinderen van de broer van verzoeker noch naar school, noch naar de madrassa gingen, zie NPO, p. 7). De broer van verzoeker had ook geen huwelijksacte : toen zijn broer jaren geleden getrouwd is, was het in Afghanistan niet de gewoonte om een huwelijksacte op te stellen (NPO, p. 8). Verzoeker benadrukt nogmaals dat zijn broer 20 jaar ouder was dan hijzelf en jaren geleden is getrouwd (NPO, p. 7 : “sinds heel lang geleden, ik herinner me niets ervan”). Waar de tegenpartij benadrukt dat het vreemd is dat verzoeker wel een huwelijksacte heeft, in tegenstelling tot zijn broer, lijkt het bijgevolg duidelijk dat de tegenpartij geen rekening houdt met het tijdsverschil tussen de twee huwelijken.

Hoe dan ook kan verzoeker enkel vaststellen dat de tegenpartij een tegenstrijdige argumentering hanteert : enerzijds meent de tegenpartij dat er aan de taskara van de broer van verzoeker nauwelijks

bewijswaarde kan gehecht worden, aangezien Afghaanse identiteitsdocumenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn, anderzijds acht de tegenpartij dat het absoluut noodzakelijk is om identiteitsdocumenten te krijgen van de vrouw van verzoeker en zijn kinderen. Had verzoeker dergelijke identiteitsdocumenten neergelegd om het bestaan van de vrouw en kinderen van zijn broer te bewijzen, had de tegenpartij waarschijnlijk ook gemeend dat deze documenten geen bewijskracht hebben, wat onverenigbaar is met het huidige argument van de tegenpartij.

Om zijn familieband met zijn schoonzus en haar kinderen te bewijzen, heeft verzoeker trouwens ook foto's neergelegd (NPO, p. 6, NPO, p. 13 en 14). Verzoeker heeft dus, op proactieve wijze, zijn best gedaan om zijn familieland te bewijzen.

Betreffende de foto's van verzoeker en zijn broer in uniform, lijkt het duidelijk dat de tegenpartij geen enkele notie heeft van de toenmalige veiligheidscontext in Qarghayi en ook geen rekening houdt met de verklaringen van verzoeker hieromtrent. Verzoeker heeft duidelijk uitgelegd dat zijn dorp onder de effectieve controle was van de taliban, dat de overheid niet durfde te komen in de regio en dat de overheid ook niets kon doen tegen de taliban (NPO, p. 12). Verzoeker heeft trouwens duidelijk uitgelegd dat de dorpelingen niet wisten dat zijn broer voor het leger werkte, aangezien dit te gevaarlijk was, maar dat zij dachten dat hij in een stoffenwinkel werkte in Helmand (NPO, p. 11 en 12). Gelet op deze omstandigheden, lijkt het vanzelfsprekend dat zijn broer niet in uniform naar huis kwam. De argumentatie van de tegenpartij houdt duidelijk geen rekening met de beschreven context.

2. Betreffende de tewerkstelling van de broer van verzoeker, meent de tegenpartij vooreerst dat verzoeker foutieve informatie geeft betreffende het korps en de rang van zijn broer :

"(...)"

Voor wat betreft het korps van zijn broer, legt verzoeker uit dat zijn broer waarschijnlijk ook in het 205e korps heeft gediend, in het begin van zijn carrière. Op één van de appreciatiebrieven, lezen wij inderdaad dat zijn broer op dat moment slechts een "soldaat" was. De brief is opgesteld op 21.12.1386 (= 11 maart 2008). Verzoeker was op dat moment amper 10 jaar oud, reden waarom hij niet wist dat zijn broer ook in het 205e korps had gediend. Verzoeker heeft trouwens duidelijk gezegd dat zijn broer in verschillende korpsen heeft gewerkt (NPO, p. 11).

Voor wat betreft de rang van zijn broer, maakt de tegenpartij duidelijk een fout. Verzoeker heeft uitgelegd dat zijn broer op het einde van zijn loopbaan "dagerman" (= luitenant-kolonel) was (NPO, p. 10 : "Zij laatste rang was dagerman, luitenant-kolonel [=LT- KOL]", zie ook NPO, p. 19 : "Hij was LT dan CPT en dan MAJ en dan LT- COL") en niet gewoon "kapitein". De graad van luitenant-kolonel is net hoger dan de graad van majoor (zie administratief dossier – afkorting LTC). Hoewel verzoeker op een moment van zijn loopbaan dus majoor was (toen de waarderingsbrief werd opgesteld), heeft hij zijn loopbaan beëindigd als zijnde luitenant-kolonel.

De tegenpartij schendt duidelijk haar zorgvuldigheidsplicht.

3. De tegenpartij meent verder dat verzoeker weinig informatie kan geven over de samenwerking van zijn broer met de Britten :

"(...)"

Verzoeker heeft alle informatie gegeven die hij heeft. Zijn broer heeft nooit in detail uitgelegd wat hij allemaal in Londen gedaan heeft, noch wat zijn samenwerking met de Britten inhield.

Echter, de informatie die van verzoeker verwacht wordt, is duidelijk disproportioneel. Zijn broer is maar enkele dagen in Londen geweest, en zoals verzoeker herhaaldelijk uitgelegd heeft, kwam zijn broer amper naar huis. Hij weet dat zijn broer in Londen een opleiding gekregen heeft en ook toeristische attracties heeft bezocht. Hij herinnert zich geen details meer van wat zijn broer hem verteld heeft, omdat verzoeker zelf niets weet over Londen.

4. De tegenpartij meent nog dat verzoeker slechts gebrekkige informatie kan geven betreffende de taken van zijn broer bij het leger :

"(...)"

De broer van verzoeker had een hoge functie binnen het Afghaanse leger. Zoals verzoeker uitgelegd heeft, was zijn broer operatiehoofd (NPO, p. 23). Zijn broer plande de operaties en ging ook mee tijdens de missies (NPO, p. 23). Zijn broer kon, als operatiehoofd, geen informatie geven aan verzoeker over de concrete inhoud van zijn taken. Hij mocht zulk gevoelige informatie niet delen, zeker en vast niet met een gewone burger. Verzoeker heeft trouwens duidelijk uitgelegd dat zijn broer niet over de inhoud van zijn job sprak (NPO, p. 23). Verzoeker heeft echter wel veel informatie kunnen geven over andere aspecten van de tewerkstelling van zijn broer en heeft ook zijn best gedaan om zoveel mogelijk documenten neer te leggen, om de tewerkstelling van zijn broer te bewijzen (zie infra).

5. *Betreffende de documenten die verzoeker neerlegt betreffende de tewerkstelling van zijn broer, meent de tegenpartij :*

"(...)".

Verzoeker legt uit dat de documenten dateren van 10 jaar geleden, omdat zijn broer, in de laatste jaren, als luitenant-kolonel geen waarderingsbrieven of opleidingsdiploma's meer kreeg. Verzoeker heeft echter wel zijn best gedaan om zoveel mogelijk documenten neer te leggen, om de tewerkstelling van zijn broer te bewijzen.

Verzoeker legt nogmaals uit dat hij laaggeschoold is en de documenten niet kan lezen (NPO, p. 9). Voor hem, was het dan ook heel moeilijk om kennis te nemen van de inhoud van de documenten. Hij kon dit ook niet meer vragen aan zijn broer, aangezien zijn broer sinds het vertrek van verzoeker uit Afghanistan, verdwenen is. De opmerking dat verzoeker de documenten had moeten bespreken met zijn broer is dan ook volstrekt absurd.

6. *Hoe dan ook, lijkt het duidelijk dat de kennis die van verzoeker verwacht wordt over de tewerkstelling van zijn broer, disproportioneel is en geen rekening houdt met verschillende elementen :*

- verzoeker zag zijn broer slechts één à twee keer per jaar. Zo heeft verzoeker duidelijk uitgelegd dat zijn broer amper 1 keer in de 7-8 maanden naar huis kwam (NPO, p. 7).

- verzoeker is laaggeschoold en kan niet lezen (NPO, p. 9).

- de broer van verzoeker is met zijn tewerkstelling begonnen toen verzoeker nog heel klein was (NPO, p. 9).

- de broer van verzoeker bekleedde een belangrijke functie (NPO, p. 10). Hij mocht veel zaken over zijn beroep gewoonweg niet delen met zijn broer.

De tegenpartij heeft ook geen rekening gehouden met de uitvoerige informatie wel heeft kunnen verstrekken. Zo heeft verzoeker uitgelegd dat zijn broer een opleiding gevolgd heeft in Kaboel (NPO, p. 9), dat zijn laatste rang "dagerman" was (NPO, p. 10), dat zijn broer begonnen is als luitenant ("breedmal") en dat zijn embleem toen één sterretje was (NPO, p. 18), dat zijn broer later kapitein, majoor en uiteindelijk luitenant-kolonel is geworden (NPO, p. 19), dat zijn broer in Helmand, Kunar en Nuristan heeft gewerkt (NPO, p. 10), dat zijn broer in Helmand gewerkt heeft in de 215de Maiwan korps, 1ste brigade, 3de bataljon en dat hij gestationeerd was in het Nad Ali district (NPO, p. 19), dat zijn broer in Kunar gewerkt heeft in de 201ste Silab korps, 1ste brigade, 3de bataljon en gestationeerd was in het Naari district (NPO, p. 19), hoe het uniform van zijn broer eruit zag (NPO, p. 21), hoe het laatste embleem van zijn broer eruit zag (NPO, p. 21, zie trouwens administratief dossier, een schaar en twee sterretjes), dat zijn broer in Nuristan gestationeerd was in Pawu (NPO, p. 21), enz.

Het lijkt duidelijk dat de tegenpartij enkel rekening gehouden heeft met de "negatieve" elementen van de verklaringen van verzoeker maar geen rekening gehouden heeft met de informatie die verzoeker wel heeft kunnen geven.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is hier duidelijk, in het bijzonder gelet op hoge graad van de broer van verzoeker (en bijgevolg het risico dat verzoeker loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan), de ernst van de aangevoerde feiten (o.a. de moord op de vrouw en de kinderen van de broer van verzoeker), maar ook de veelvuldige documenten die verzoeker heeft neergelegd (identiteitsdocumenten, foto's, waarderingsbrieven, opleidingscertificaten, enz.) en de details die verzoeker wel heeft kunnen geven over de tewerkstelling van zijn broer."

Tegen de motieven van de bestreden beslissing waarom de adjunct-commissaris meent dat zijn problemen met de taliban niet geloofwaardig zijn voert verzoeker het volgende aan:

"1. Zo stelt de tegenpartij vooreerst vast dat verzoeker geen gewag maakte van de schietpartij tijdens zijn interview op de Dienst vreemdelingenzaken :

"(...)".

Verzoeker volhardt in het feit dat hij, op de Dienst vreemdelingenzaken, slechts de kans heeft gekregen om, in het kort, uit te leggen waarom hij Afghanistan verlaten heeft. Hij heeft bijgevolg de rechtstreekse aanleiding van zijn vertrek uitgelegd, zijnde de ontvoering van zijn broer en de moord van zijn schoonzus en haar kinderen tijdens een aanval op hun huis.

Hoewel hijzelf ook problemen heeft gekend met de taliban (schietpartij), is verzoeker vertrokken omwille van deze aanval op het huis. Dit is ook de reden waarom verzoeker deze aanval heeft vermeld tijdens zijn vrij relaas, en niet de schietpartij die hijzelf heeft meegemaakt (NPO, p. 15).

Verzoeker heeft trouwens bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op spontane wijze uitgelegd dat hij de mogelijkheid had gekregen om "in het kort" zijn problemen uit te leggen en dat hij "een paar dingen" nog niet verteld had, waarna hij, in het kort, het incident heeft uitgelegd (NPO, p. 3).

Verzoeker legt ook uit dat hij zich, tijdens zijn interview op de Dienst vreemdelingenzaken, niet op zijn gemak voelde. Het was voor hem moeilijk om zich uit te drukken, aangezien zijn interview op de Dienst

vreemdelingenzaken in het Pashtoe werd gevoerd, en niet in zijn moedertaal, het Pashai. Verzoeker heeft soms moeilijkheden om het Pashtoe te verstaan, maar vooral om zich in het Pashtoe uit te drukken. Hij heeft dit ook bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud uitgelegd (NPO, p. 2), alsook later tijdens zijn persoonlijk onderhoud (NPO, p. 18).

2. De tegenpartij meent ook dat de omstandigheden van het incident bevreemdend zijn :

“(...)”.

Verzoeker legt zelf een duidelijke band tussen de schietpartij en de tewerkstelling van zijn broer, aangezien de taliban geen andere reden hadden om verzoeker te viseren (NPO, p. 17). Verzoeker legt uit dat hij jarenlang geleefd heeft in de angst dat de taliban zouden weten dat zijn broer voor de buitenlanders werkte. Deze angst was alomtegenwoordig en heeft verzoeker nooit verlaten. Toen de taliban verzoeker beschoten hebben en gesproken hebben over de verborgen wapens, heeft verzoeker bijgevolg meteen begrepen dat zij te weten waren gekomen dat zijn broer voor het leger werkte.

Dit werd, enkele dagen na de schietpartij, ook bevestigd door de aanval op het huis van verzoeker.

De tegenpartij meent ook dat verzoeker weinig informatie heeft over de schietpartij :

“(...)”.

Verzoeker weet niet precies hoeveel personen hem beschoten hebben. Hij heeft één persoon gezien, maar weet niet hoeveel zij precies waren aangezien hij meteen is weggelopen (NPO, p. 28). Het lijkt duidelijk dat de tegenpartij ook hier geen rekening houdt met de beschreven context, en vooral de toestand van verzoeker op dat moment : verzoeker was in paniek, en heeft zeker niet gedacht om de talibanleden, die hem aanvielen, te tellen alvorens op de vlucht te slaan.

Zoals reeds uitgelegd werd, legt verzoeker een band tussen de schietpartij en de tewerkstelling van zijn broer, net omdat noch hijzelf noch zijn familieleden andere problemen hadden met de taliban (NPO, p. 17). Het enige motief van de taliban om verzoeker te viseren, was de tewerkstelling van zijn broer.

Verzoeker volhardt in het feit dat hij de talibanleden in zijn regio niet kent. Verzoeker heeft duidelijk uitgelegd dat de taliban geen openlijke aanwezigheid had in zijn dorp en dat het moeilijk was om te weten wie bij de taliban was aangesloten (NPO, p. 12, NPO, p. 21). Verzoeker heeft ook uitgelegd dat de talibanleden die hem hebben aangevallen, een tulband droegen en hun gezicht hadden bedekt (NPO, p. 17).

3. De tegenpartij meent ook dat de houding van verzoeker bij het incident bevreemdend overkomt :

“(...)”.

Verzoeker heeft enkel zijn eigen vrouw en kind kunnen meenemen. Hij kon zijn schoonzus en haar kinderen niet bij zijn schoonvader brengen, aangezien zij niet van dezelfde familie zijn en een vrouw niet kan intrekken bij een familie die zij niet kent.

Zoals verzoeker uitgelegd heeft, wilde hij zijn broer niet ongerust maken (NPO, p. 28) maar eerst proberen om de problemen zelf op te lossen. Zijn schoonvader heeft hem echter aangeraden om toch naar zijn broer te bellen, wat verzoeker ook onmiddellijk gedaan heeft (NPO, p. 28)."

Over de huidige situatie van zijn familie stelt verzoeker nog het volgende:

“De tegenpartij meent uiteindelijk :

“(...)”.

Verzoeker betwist niet dat zijn eigen vrouw, dochter en zus nog in Kashmond verblijven.

Echter, zij zijn vrouwelijke familieleden, die vandaag in hun eigen gezin verblijven : de vrouw en de dochter van verzoeker wonen in het huis van de schoonouders van verzoeker (NPO, p. 5) en de zus van verzoeker woont in haar eigen huis met haar echtgenoot (NPO, p. 6).

In de Pashtoencultuur, vallen zij bijgevolg onder de verantwoordelijkheid van hun eigen (groot-)vader (vrouw en kind van verzoeker) en echtgenoot (zus van verzoeker). Aangezien de schoonvader van verzoeker (vader van zijn vrouw) en de schoonbroer van verzoeker (echtgenoot van zijn zus) tot andere families behoren, worden zij niet vervolgd.

Het lijkt duidelijk dat de tegenpartij het relaas van verzoeker vanuit een Westers standpunt onderzoekt en geen rekening houdt met de gewoonten en de cultuur ter plaatse.

Verzoeker heeft trouwens uitgelegd dat zijn vrouw desondanks een heel slecht leven heeft in Afghanistan (NPO, p. 17). Zij leeft opgesloten en mag niet naar buiten komen van de taliban. De taliban komen trouwens geregeld langs bij de schoonvader van verzoeker om te weten waar hij is (NPO, p. 17).

Uiteindelijk, meent de tegenpartij :

“(...)”.

Zoals verzoeker uitgelegd heeft (NPO, p. 29), is het heel moeilijk voor hem en zijn familieleden om te weten te komen wat er met zijn broer gebeurd is, in het bijzonder nu de taliban aan de macht is. Zijn dichte familieleden in Afghanistan zijn vrouwen en oudere personen, voor wie het niet gemakkelijk is om

informatie te verkrijgen over de broer van verzoeker, in het bijzonder aangezien hun eigen situatie in Afghanistan niet gemakkelijk is (zie supra). Zij willen hun eigen problemen niet verergeren door een onderzoek te voeren naar de broer van verzoeker.

Opnieuw, lijkt het duidelijk dat de tegenpartij een etnocentrisch standpunt hanteert en geen enkele poging ondernomen heeft om de huidige situatie van de familieleden van verzoeker, te begrijpen.”

Vervolgens kaart verzoeker de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering aan. Hij stipt aan dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2021 en dat dit hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker beklemtoont zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt en dat hij veel Belgische vrienden heeft en perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Het is voor hem bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij omwille van zijn verwestering vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving, aldus verzoeker, die ook nog meegeeft dat hij in een tomatenfabriek werkt. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *sharia*-wet. In dit verband stipt verzoeker nog aan dat de behandeling van verwesterde Afghaanse onderdanen bij terugkeer in Afghanistan de laatste jaren uitvoerig werd besproken en gedocumenteerd, ter staving waarvan hij citeert uit diverse bronnen, maar dat er meer dan een jaar na de regimeverandering nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders. Wel vreest hij dat de gevolgen voor verwesterde terugkeerders mogelijk zeer ernstig zullen zijn aangezien de taliban nu de volledige macht hebben in Afghanistan en de *sharia*-wet streng toepassen. Hij wijst ook nog op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022.

Vervolgens voert verzoeker een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel, waarvan hij meent dat dit hem dient gegund te worden.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus geeft verzoeker uitgebreid toelichting bij de huidige humanitaire crisis en hongersnood in Afghanistan en over het gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban. Hij meent dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Ten slotte voert verzoeker een omstandig betoog inzake artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij voert aan dat er sprake is van incorrecte of gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse en analyseert het willekeurig geweld in Afghanistan met verwijzingen naar algemene informatie, waaruit hij concludeert dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt.

2.2. Stukken

2.2.1. In de inventaris van de stukken bij het verzoekschrift refereert verzoeker aan het rapport *“Afghanistan: risques au retour liés à l’occidentalisation”* van OSAR van 26 maart 2021 (stuk 3).

2.2.2. Op 9 oktober 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022, aan de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023, aan het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022, aan het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, aan het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van UNAMA van juni 2023. Op 11 oktober 2023 legt verwerende partij deze aanvullende nota nogmaals neer.

2.2.3. Bij een op 13 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet foto's van zijn broer (stukken 1 en 2), werkdocumenten (stuk 3), een inburgeringsattest (stuk 4) en een getuigenis van zijn sociaal assistente (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, nu (i) de band tussen hem en de persoon die hij als zijn broer A. voorstelde tijdens het persoonlijk onderhoud ernstig in twijfel kan worden getrokken, (ii) er aan zijn verklaringen met betrekking tot de tewerkstelling van zijn (vermeende) broer in het leger geen geloof kan worden gehecht en (iii) hij de door hem beweerde problemen met de taliban geenszins aannemelijk heeft gemaakt, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat

hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en omdat (E) de documenten die hij neerlegde deze argumentatie niet konden ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te zullen worden gedood door de taliban omwille van de job van zijn broer, die na het overlijden van zijn ouders de zorg voor het gezin had overgenomen, voor het Afghaanse leger. Zo'n drie dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan zou hij zijn aangesproken door taliban over vermiste of verplaatste wapens en door hen beschoten zijn. Hij zou zijn kunnen ontkomen en meteen met zijn vrouw en kind naar de woning van zijn schoonouders zijn getrokken. Drie dagen later zou zijn broer onaangekondigd naar huis zijn gekomen en diezelfde nacht ontvoerd zijn door de taliban, die ook de vrouw en kinderen van zijn broer doodden. Begin 2021 zou verzoeker Afghanistan verlaten hebben. Twintig dagen na zijn vertrek zouden de taliban zijn schoonvader bezocht hebben en naar hem gevraagd hebben. Inmiddels zouden ze al meer dan tien keer zijn langsgesproken. Van zijn broer verklaart verzoeker nog steeds geen nieuws te hebben.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst merkt de adjunct-commissaris terecht op dat het bestaan van verzoekers broer A. niet zonder meer kan worden aangenomen. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt nader toe:

“U legde weliswaar de kopie van de taskara van uw broer neer, maar hieraan kan nauwelijks bewijswaarde gehecht worden, aangezien Afghaanse identiteitsdocumenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn en het bovendien een kopie betrof, waardoor de authenticiteit van de taskara door het CGVS niet te achterhalen is. U gaf aan dat uw broer over een paspoort beschikte (CGVS, p. 27). U werd uitgenodigd zijn paspoort neer te leggen. U reageerde dat u dat zou proberen (CGVS, p. 27). Tot op heden mocht het CGVS zijn paspoort of een kopie ervan niet ontvangen. Gevraagd of u foto's had van uw familie, waar u samen met uw broer op stond, antwoordde u van wel (CGVS, p. 6). U legde inderdaad foto's neer van uw huwelijk waarop u op een foto samen met een man te zien bent. Maar uit niets is op te maken dat deze man daadwerkelijk uw broer is. U legde verder geen andere foto's neer, genomen in andere contexten, waarop jullie beide samen te zien zijn. Dat u buiten foto's van uw eigen trouw geen andere familiefoto's met u en uw broer kan voorleggen doet de wenkbrauwen fronsen, gelet op jullie nauwe band. Voorts kon u van uw broers vrouw geen taskara neerleggen, volgens uw verklaringen had ze er geen (CGVS, p. 8). Noch kon u van uw broers huwelijk een trouwdocument neerleggen: u verzekerde dat er geen bewijzen van zijn trouweest waren, zelfs geen trouwfoto's (CGVS, p. 8). Dit, in tegenstelling tot uw eigenlijk huwelijk waarvan wel een trouwboekje heeft bestaan (CGVS, p. 8) en waarvan trouwfoto's werden neergelegd. Dat de mensen er vroeger niet mee bezig waren en uw vader had ook geen huwelijksakte gehad kan

maar moeilijk rechtvaardigen waarom u van uw broers huwelijk geen enkel document kon voorleggen (CGVS, p. 8). Ook van uw broers kinderen van twaalf en vijftien jaar oud zijn er geen taskara's (CGVS, p. 9). U werd uitgenodigd taskara's van uw familieleden, documenten die attesteren van hun identiteit, geboorte en overlijden na te sturen, maar het CGVS mocht enkel de taskara van uw vrouw ontvangen. Uw advocaat gaf aan dat u uw best zou doen om nog documenten aan te leveren in verband met de identiteit van uw familieleden (CGVS, p. 30), maar het CGVS mocht geen andere documenten van uw broers privéleven ontvangen. Evenmin was er uit zijn professioneel leven overtuigend bewijs van jullie broederlijk verwantschap. Uit de bundel legerfoto's die u neerlegde, blijkt dat de afgebeelde persoon een militair betreft, maar niet dat de persoon op de foto's daadwerkelijk uw broer is. Gevraagd of u foto's had van uzelf met uw broer in uniform gaf u te kennen van niet (CGVS, p. 21). Gevraagd of u in de zeventien jaar dienst die hij deed niet één foto van hem had met uniform, reageerde u dat u niet naar zijn werk kon en hij niet in uniform naar het dorp kon (CGVS, p. 21). Gepolst waarom uw broer, in de zeventien jaar dienst, en bijgevolg ook onder president Karzai, niet naar huis kon in uniform (CGVS, p. 21), beweerde u dat de taliban in uw dorp altijd in controle waren geweest, ze altijd aan de macht waren geweest (CGVS, p. 21). Nochtans, eerder was gevraagd wie de controle had in uw district in de jaren voor uw vertrek en had u gesteld dat uw dorp, al kwam de overheid er niet, onder overheidscontrole stond (CGVS, p. 12). Bij gebrek aan overtuigend bewijsmateriaal kan de band tussen u en de persoon die u als uw broer A. (...) voorstelde tijdens het persoonlijk onderhoud ernstig in twijfel getrokken worden."

Door in zijn verzoekschrift louter te bevestigen dat zijn broer gewerkt heeft voor het voormalige Afghaanse leger, doet verzoeker geen afbreuk aan deze motieven. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker benadrukt dat de adjunct-commissaris duidelijk geen rekening houdt met de moeilijkheden die asielzoekers kunnen ondervinden om sommige aspecten van hun asielrelaas te bewijzen door de neerlegging van documenten en dat hij zijn best heeft gedaan om zoveel mogelijk documenten neer te leggen om zijn familieband met zijn broer en de tewerkstelling van zijn broer te bewijzen. De Raad wijst er hierbij nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven is dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft.

Waar verzoeker aanvoert dat het paspoort van zijn broer na de machtsovername verbrand werd door de schoonvader van zijn broer aangezien de taliban de huizen doorzochten naar informatie over ex-medewerkers van de voormalige regering, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook verandert dit niets aan het vastgestelde gebrek aan overtuigend bewijsmateriaal voor de band tussen verzoeker en de persoon die hij als zijn broer A. voorstelde.

Verzoeker voert nog aan dat hij niet enkel foto's heeft neergelegd van zijn huwelijk, maar ook andere foto's. Met dit betoog weerlegt hij evenwel niet dat hij buiten foto's van zijn eigen trouw geen andere familiefoto's met hem en zijn broer kan voorleggen. Daarnaast laat verzoeker gelden dat hij in het kader van deze beroepsprocedure zal proberen om nog bijkomende foto's neer te leggen. Bij zijn op 13 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker nog fotokopieën van bijkomende foto's (aanvullende nota verzoeker, stukken 1 en 2). De Raad stelt evenwel vast dat de foto's waarop verzoeker samen met zijn broer te zien is dezelfde zijn als deze die zich reeds in het administratief dossier bevinden. Dat verzoeker stukken die hij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) reeds had bijgebracht nogmaals voegt als bijlage bij zijn aanvullende nota, werpt geen ander licht op de voorgaande motieven. Ook de fotokopieën van foto's waarop alleen verzoekers (beweerde) broer te zien is, veranderen niets aan de voorgaande vaststellingen. Op basis hiervan kan immers geen familieband tussen de erop afgebeelde persoon en verzoeker worden vastgesteld. Voorts beperkt verzoeker zich met zijn betoog over de Afghaanse context waarin het geen gewoonte zou zijn om foto's te maken tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en verandert hij hiermee niets aan de vaststelling dat hij buiten foto's van zijn eigen trouw geen andere familiefoto's met hem en zijn broer kan voorleggen.

Waar verzoeker nog uitlegt dat noch zijn vrouw, noch zijn kinderen in Afghanistan identiteitsdocumenten (nodig) hadden en dat zijn broer geen huwelijksakte had omdat het toen deze huwde in Afghanistan niet de gewoonte was om een huwelijksakte op te stellen, beperkt hij zich wederom tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en tot het vergoelijken van het gebrek aan overtuigend bewijsmateriaal ter staving van de familieband tussen hem en de persoon van wie hij beweert dat het zijn broer is. Hij doet hiermee geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing.

Ook het louter hypothetisch betoog dat indien hij identiteitsdocumenten had neergelegd om het bestaan van de vrouw en kinderen van zijn broer te bewijzen, de adjunct-commissaris waarschijnlijk ook had gemeend dat deze documenten geen bewijskracht hebben, kan geen afbreuk doen aan de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing. Ook kan nergens in de bestreden beslissing worden gelezen dat de adjunct-commissaris het absoluut noodzakelijk achtte om identiteitsdocumenten te krijgen van verzoekers vrouw en kinderen, zodat verzoekers argument dat de motivering in de bestreden beslissing op dit punt tegenstrijdig is met het motief dat er aan de *taskara* van zijn broer nauwelijks bewijswaarde kan worden gehecht feitelijke grondslag mist.

Verzoeker betoogt nog dat hij om zijn familieband met zijn schoonzus en haar kinderen te bewijzen ook foto's heeft neergelegd, doch uit geen van de door hem voorgelegde foto's kan objectief het bestaan van een familieband tussen hem en de andere personen erop worden vastgesteld.

Verzoeker hekelt ten slotte dat de adjunct-commissaris geen enkele notie heeft van de toenmalige veiligheidscontext in Qarghayi en geen rekening houdt met zijn verklaringen hierover. Hij stelt dat hij duidelijk heeft uitgelegd *“dat zijn dorp onder de effectieve controle was van de taliban, dat de overheid niet durfde te komen in de regio en dat de overheid ook niets kon doen tegen de taliban”*. Nochtans had hij, zoals in de bestreden beslissing terecht werd opgemerkt, eerder verklaard dat zijn dorp onder controle was van de overheid, maar er niet durfde te komen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Hij blijft aldus steken in het herhalen van één versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in één versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Hoe dan ook beperkt verzoeker zich tot het vergoelijken van het gebrek aan overtuigend bewijsmateriaal dat hij heeft bijgebracht ter staving van de familieband tussen hem en de persoon van wie hij beweert dat het zijn broer is, zonder de concrete vaststellingen daarover te weerleggen.

Aldus slaagt verzoeker er niet in om de voorgaande motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. Bovendien herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft.

Zo kan tevens worden gewezen op de volgende vaststellingen en overwegingen op basis waarvan de adjunct-commissaris van oordeel is dat er aan verzoekers verklaringen over de tewerkstelling van zijn (vermeende) broer in het leger geen geloof kan worden gehecht:

“Ook betreffende de tewerkstelling van uw (vermeende) broer bij het leger rijzen heel wat vragen. Zo beweerde u dat hij in het 201ste en het 215de korps diende (CGVS, p. 19), maar op sommige opleidingscertificaten en appreciatiebrieven (zie documenten 4B, 3C) wordt melding gemaakt van het 205de korps. Gevraagd dit te duiden, wist u geen uitleg te geven (CGVS, p. 25, 26). U legde overigens een waarderingsbrief neer die melding maakt van majoor A. (...) (document 3B), alhoewel u beweerde dat uw broer de rang van luitenant had toen hij in het leger begon en van kapitein op het einde (CGVS, p. 18). Deze incoherentie tussen uw verklaringen en de neergelegde legerdocumenten ondermijnt uw beweringen dat uw (vermeende) broer militair was.

U haalde voorts aan dat uw broer meestal werkte met Londenaren (CGVS, p. 19), maar ook bij die verklaringen rijzen vragen. Hij nam met Londenaren aan samenwerkingsoperaties deel, maar u wist daarom niet veel over hun taken. U had immers niet zelf met hen gewerkt (CGVS, p. 19). Gevraagd of uw broer door buitenlanders werd opgeleid, wist u het niet (CGVS, p. 19). Een foto werd besproken met militairen voor een gebouw dat u in Londen situeerde (CGVS, p. 26). U opperde dat hij er opleiding kreeg, maar u wist het niet (CGVS, p. 27). Op de vraag waarom hij naar Londen moest gaan, kwam geen antwoord, u wist het niet (CGVS, p. 27). Gepolst wat hij u had verteld over Londen, repliceerde u niets speciaals (CGVS, p. 27). Gevraagd wie van zijn collega's mee was naar London, wist u ook dat niet (CGVS, p. 27). Dergelijke lacunaire kennis over zijn verblijf in Londen doet de wenkbrauwen fronsen.

Ook over zijn taken in het leger bleek uw kennis gebrekkig. Gepolst naar de taken die hij deed in Nuristan – waar hij op het einde van zijn carrière gestationeerd was – bleven uw verklaringen vaag: hij was gewoon in het leger, hij ging naar gevechten, deed verschillende missies met rangertroepen (CGVS, p. 23). Uitgenodigd dit aan te vullen, stelde u dat u geen info had over zijn job (CGVS, p. 23). Gevraagd iets te vertellen over één van de missies, wist u niet wat bedoeld werd (CGVS, p. 24). De vraag werd u toegelicht, maar u hield het op vage verklaringen, hij ging op missies naar buiten om te vechten, nam deel aan

operaties, moest soms controleposten versterken (CGVS, p. 24). Gevraagd om een plaats te noemen met een controlepost die hij had moeten versterken, had u geen info, hij was overal geweest om te vechten (CGVS, p. 24). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg niet dat u enige kennis heeft van uw broers job bij het leger, wat opnieuw vragen doet rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas over zijn job als militair. U legde nog documenten neer van uw broer bij het leger (zie documenten 3A, 3D, 3E, 4A, 4C, 4D, 4E, 4F), die opvallenderwijze allen meer dan tien jaar oud zijn. Dat is merkwaardig, gelet op zijn (vermeende) tewerkstelling tot in 2021. Overigens, deze documenten werden met u besproken, maar ofwel kon u niets vertellen, ofwel gaf u enkele banaliteiten te kennen, zoals dat de Afghaanse vlag erop stond of een foto van uw (vermeende) broer (CGVS, p. 25). U had zich ook niet over de documenten geïnformeerd bij uw broer, noch bij andere mensen (CGVS, p. 25, 26). U wierp op dat u niet geschoold was; gevraagd of u hulp zocht, zei u dat de mensen in het centrum ook niet wisten wat voor documenten het waren (CGVS, p. 25). Uit de bespreking van de neergelegde legerdocumenten blijkt andermaal niet dat u enige vertrouwde relatie heeft met uw broers (vermeende) tewerkstelling in het leger.”

Verzoeker legt uit dat “zijn broer waarschijnlijk ook in het 205e korps heeft gediend, in het begin van zijn carrière” en dat hij dat niet wist omdat hij op dat moment amper tien jaar oud was. Nochtans heeft hij wel opleidingscertificaten en appreciatiebrieven neergelegd waarin melding wordt gemaakt van het 205de korps. Dat verzoeker van de inhoud van documenten die hij aan de asielinstanties overlegt om een element van zijn asielrelaas te staven dermate weinig op de hoogte is, doet niet enkel afbreuk aan zijn geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van zijn beweerde vrees. Van verzoekers om internationale bescherming wordt immers verwacht dat zij zich in redelijke mate interesseren voor aspecten die betrekking hebben op hun asielrelaas en dat zij bijgevolg een degelijke kennis verwerven over de inhoud van overgelegde stavingstukken, *quod non in casu*. Dat verzoeker duidelijk heeft gezegd dat zijn broer in verschillende korpsen heeft gewerkt, verandert hier niets aan. Ook verzoekers argumentatie dat hij laaggeschoold is en niet kan lezen werpt hier geen ander licht op. Verzoeker verklaart hiermee immers niet waarom hij geen van de stukken die hij voorlegt aan zich heeft laten voorlezen door iemand die dat wel kan.

Wat de graad van zijn broer betreft, voert verzoeker op goede gronden aan dat hij heeft verklaard dat hij heeft uitgelegd dat zijn laatste graad “*dagerman*” of “*luitenant-kolonel*” was (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10) en dat zijn broer eerst luitenant was, dan kapitein en dan majoor en dan luitenant-kolonel (*ibid.*, p. 19). Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat hij daarmee strijdig ook verklaarde dat zijn broer op het einde de graad had van “*kapitein*” (*ibid.*, p. 18). De overweging in de bestreden beslissing dat verzoeker een waarderingsbrief neerlegde die melding maakt van majoor A., alhoewel verzoeker beweerde dat zijn broer de rang van luitenant had toen hij in het leger begon en van kapitein op het einde, vindt dan ook steun in de stukken van het administratief dossier. Hoe dan ook ondergraaft de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de graad van zijn broer bij het leger de geloofwaardigheid van zijn verklaringen daarover.

Verzoeker laat nog gelden dat zijn broer nooit in detail heeft uitgelegd wat hij allemaal in Londen gedaan heeft, noch wat zijn samenwerking met de Britten inhield en dat de adjunct-commissaris te veel informatie van hem verwacht. Hij doet met dit betoog echter niets meer dan het vergoelijken van zijn lacunaire kennis over het verblijf van zijn broer in Londen, zonder de concrete vaststellingen daarover in de bestreden beslissing te weerleggen. Hetzelfde kan worden gesteld over verzoekers betoog over de taken van zijn broer bij het leger. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat de persoon waarvan hij verschillende documenten bijbrengt zijn broer is en dat hij een broer heeft die gewerkt heeft in het Afghaanse leger.

Ten slotte werpt ook verzoekers verklaring waarom de door hem voorgelegde documenten in verband met de tewerkstelling van zijn vermeende broer dateren van tien jaar geleden geen ander licht op de vaststelling dat hij geen meer recente documenten heeft voorgelegd. De Raad herhaalt bovendien dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen.

De informatie die verzoeker wel heeft kunnen verstrekken, zoals dat zijn broer een opleiding gevolgd heeft in Kaboel, dat de laatste rang van zijn broer “*dagerman*” was – wat dus tegenstrijdig was met zijn verklaring dat dit “*kapitein*” was (zie *infra*) –, dat zijn broer begonnen is als luitenant (“*breedmal*”) en dat zijn embleem toen één sterretje was, dat zijn broer later kapitein, majoor en uiteindelijk luitenant-kolonel is geworden, dat zijn broer in Helmand, Kunar en Nuristan heeft gewerkt, dat zijn broer in Helmand gewerkt heeft in de 215de Maiwan korps, 1ste brigade, 3de bataljon en gestationeerd was in het Nad Ali district, dat zijn broer in Kunar gewerkt heeft in de 201ste Silab korps, 1ste brigade, 3de bataljon en gestationeerd was in het Naari district, hoe het uniform van zijn broer eruit zag, hoe het laatste embleem van zijn broer eruit zag en dat zijn broer in Nuristan gestationeerd was in Pawu, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Deze informatie weegt immers niet op tegen de hogervermelde lacunes in zijn kennis over de tewerkstelling van zijn (beweerde) broer en de documenten die hij ter staving daarvan neerlegde. Bovendien betreft het veelal loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Tot slot wijst de Raad er nog op dat op de adjunct-commissaris geenszins de verplichting rust om in de motivering van zijn beslissingen alle elementen in het voordeel en in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen.

Gelet op het voorgaande, komt de adjunct-commissaris op goede gronden tot de volgende conclusie:

“U gaf aan dat uw eigen problemen met de taliban voortvloeiden uit de tewerkstelling van uw broers job bij de buitenlanders. U zei dat als hij daar niet gewerkt had, u geen problemen had gekend, u had nog in Afghanistan kunnen leven, er konden nog mensen in Afghanistan kunnen wonen (CGVS, p. 18). Aan uw verklaringen over zijn tewerkstelling aldaar kan zoals vastgesteld geen geloof gehecht worden. Bijgevolg kan maar weinig geloof worden gehecht aan uw eigen, daaruit voortvloeiende problemen met de taliban.”

Dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban omwille van de (niet aannemelijk gemaakte) tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaanse leger, blijkt eens te meer uit de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekers verklaringen over de schietpartij waarvan hij het slachtoffer zou zijn geworden ten gevolge van deze tewerkstelling niet konden overtuigen. De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende pertinente overwegingen:

“Zo is het frappant dat u hiervan op de DVZ geen gewag maakte. U meldde dit incident voor het eerst bij aanvang van het persoonlijk onderhoud, en stelde dat u vergeten was het te melden (CGVS, p. 3). Het schietincident vond plaats drie dagen voor uw vertrek (CGVS, p. 4) en was de directe aanleiding dat u zelf uw gezin verzamelde, uw ouderlijk huis uit vluchtte en bij uw schoonouders onderkomen zocht (CGVS, p. 16). Dat u dit element zou vergeten vertellen bij de DVZ, is in alle redelijkheid niet aannemelijk, temeer daar u tijdens uw onderhoud op de DVZ expliciet verklaard had zelf nooit bedreigd te zijn geweest door de taliban (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U werd hiermee geconfronteerd en haalde aan dat uw Pasjtoe slecht was, misschien had u de vraag niet goed begrepen (CGVS, p. 18). Aan deze uitleg kan geen geloof worden gehecht: u haalde geenszins taalproblemen aan toen u bij het begin van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u nog opmerkingen had over het gesprek bij de DVZ (CGVS, p. 4). Bovendien, niettegenstaande het feit dat u opwierp niet zo goed Pasjtoe te spreken en Pashaitalig te zijn (Vragenlijst bijzonder procedurele noden DVZ, vraag 6), gaf u aan het Pasjtoe voldoende te beheersen om de problemen die geleid hadden tot uw vlucht toe te lichten (Verklaring betreffende de procedure), en verklaarde u de bijstand te verzoeken van een tolk die het Pasjtoe machtig is (Bijlage 26). Ook betreffende uw relaas over de omstandigheden waarin het incident gebeurde kan er een bevreemdende vaststelling gedaan worden. U verklaarde dat de taliban die u aanvielen u aanspraken over vermiste of verplaatste wapens (CGVS, p. 16). Het is evenwel niet duidelijk wat de vermiste of verplaatste wapens te maken hadden met de aanval op u omwille van uw broers tewerkstelling in het leger. Ernaar gevraagd reageerde u dat de taliban een reden zochten om u dood te schieten (CGVS, p. 16), ze wilden u dood omdat uw broer voor de buitenlanders werkte (CGVS, p. 16). Het is evenwel absurd dat de taliban, als ze u bovenop een berg te midden uw geiten wilden doodschieten, een excuus zouden moeten bedenken om dat te doen. Deze vaststelling geeft opnieuw knauw aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder wordt opgemerkt dat u over de taliban die u aanvielen niet precies kon zeggen met hoeveel ze waren (CGVS, p. 28), noch wie ze waren, u kende ze niet (CGVS, p. 17, 28). U verklaarde voorts dat u onmiddellijk na het schietincident de link tussen deze aanval door de taliban en de job van uw broer in het leger legde (CGVS, p. 16). Het is eigenaardig dat u direct de link zou gelegd hebben met de job van uw broer, aangezien er geen precedents van problemen met de taliban waren geweest in de zestien à zeventien jaar dat uw broer het leger diende (CGVS, p. 17). Het is trouwens opvallend dat u weinig kennis had van de taliban in uw regio. Gepolst naar een bekende talib in uw dorp, kende u er geen, u kende geen talibanleden (CGVS, p. 12). Gevraagd wie de macht had in uw dorp toen uw broer aan de slag ging in het leger, luidde uw antwoord dat u het niet wist, u herinnerde het zich niet (CGVS, p. 12). Toen naar foto's van u met uw broer in zijn uniform werd gepolst, beweerde u dat uw broer nooit in uniform naar het dorp kon komen, de taliban waren altijd in controle geweest (CGVS, p. 21). Er werd gevraagd hoe het kwam dat u niemand van de taliban kon noemen, als gedurende ze de macht hadden gehad over zo'n grote periode. U wierp op dat ze in het geheim leefden, niemand wist over hen (CGVS, p. 21). Dat u zo weinig zou weten over de taliban, die gedurende zoveel jaren in controle waren en overigens de directe aanleiding waren van uw vertrek uit Afghanistan, is weinig aannemelijk.

Ook uw houding bij het incident komt bevreemdend over. Na het incident ging u naar verluidt naar huis om uw vrouw en kind te verzamelen en naar uw schoonvader te vluchten (CGVS, p. 28). Uw vrouw en

kind woonden net als uw broers vrouw en kinderen in jullie huis in Kashmond (CGVS, p. 6). U verklaarde echter dat u uw broers vrouw niet verwittigde van de gebeurtenissen, u sprak niet met haar (CGVS, p. 29). U vertelde voorts dat u weliswaar uw broer verwittigde van de schietpartij, maar pas nadat uw schoonvader u had overtuigd. U wilde uw broer immers niet lastigvallen tijdens zijn job (CGVS, p. 28). Dat u zijn vrouw niet zou verwittigen van de schietpartij van de taliban, en uw broer eerst niet op de hoogte zou stellen, terwijl u zelf wel de link zou gelegd hebben met uw broers werk, is weinig aannemelijk."

Door louter te volharden in het feit dat hij op de Dienst vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) slechts de kans heeft gekregen om in het kort uit te leggen waarom hij Afghanistan verlaten heeft en dat hij de rechtstreekse aanleiding van zijn vertrek heeft uitgelegd, biedt verzoeker geen afdoende verklaring voor het aldaar niet vermelden van de schietpartij die drie dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan zou hebben plaatsgevonden. De vaststelling dat verzoeker op de DVZ zulke uiterst essentiële informatie inzake zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan. Het gaat hier immers om een gebeurtenis die een manifeste afwijking vormt op de alledaagsheid en van determinerende invloed was op zijn verdere leven. Dat verzoeker dit bij de DVZ zo maar vergeet te vermelden, is niet ernstig. Door voorts in zijn verzoekschrift nog louter te herhalen dat hij zich tijdens zijn interview op de DVZ niet op zijn gemak voelde en dat het voor hem moeilijk was om zich uit te drukken, aangezien zijn interview er in het Pashtoe werd gevoerd en niet in zijn moedertaal, het Pashai, werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente argumenten in de bestreden beslissing hierover. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker laat nog gelden dat de taliban geen andere reden hadden om hem te viseren dan de tewerkstelling van zijn broer, doch hiermee verklaart hij nog steeds niet waarom de taliban, als ze hem daadwerkelijk wilden doodschieten terwijl hij boven op een berg zijn geiten aan het hoeden was, een excuus bedachten om op hem te schieten.

Verzoeker voert ook aan dat hij niet precies weet hoeveel personen hem beschoten hebben, dat hij één persoon heeft gezien, maar niet weet met hoeveel zij precies waren aangezien hij meteen is weggelopen. Dit betoog klemmt echter met zijn verklaringen dat de taliban die hem aanvielen hem aanspraken over vermiste of verplaatste wapens (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10) en een tulband droegen (*ibid.*, p. 17). Door verder in zijn verzoekschrift nog te volharden in het feit dat hij de talibanleden in zijn regio niet kent en te herhalen dat de taliban geen openlijke aanwezigheid hadden in zijn dorp zodat het moeilijk was om te weten wie bij de taliban was aangesloten, werpt verzoeker geen ander licht op de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Met dit summiere betoog blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

Door voorts nog te stellen dat hij zijn schoonzus en haar kinderen niet bij zijn schoonvader kon brengen, *"aangezien zij niet van dezelfde familie zijn en een vrouw niet kan intrekken bij een familie die zij niet kent"*, verklaart verzoeker niet dat hij de vrouw van zijn broer niet verwittigde van de schietpartij door de taliban en niet met haar sprak. Verder beperkt verzoeker zich tot de loutere herhaling van zijn doorheen de administratieve procedure reeds afgelegde verklaringen, met name dat hij zijn broer niet wilde ongerust maken en eerst zelf de problemen probeerde op te lossen, zonder de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris daarover in een ander daglicht te stellen.

Aldus slaagt verzoeker er niet in om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing nog als volgt overwogen:

"Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat uw vrouw en kind net als uw zus A. (...) momenteel nog steeds in Kashmond verblijven (CGVS, p. 5, 6). Gelet op het feit dat uw broers vrouw en kinderen volgens uw beweringen werden vermoord, en de taliban in hun conflict met uw familie bijgevolg evenmin vrouwen en kinderen spaarden, doet dit de wenkbrauwen fronsen."

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat zijn vrouw en dochter in het huis van zijn schoonouders wonen en dat zijn zus in haar eigen huis met haar echtgenoot woont. Hij wijst er tevens op dat zij in *"de Pashtoencultuur"* onder de verantwoordelijkheid van hun eigen (groot-)vader en echtgenoot vallen en dat deze laatsten, aangezien zij tot andere families behoren, niet worden vervolgd. Hij hekelt dat de adjunct-commissaris zijn relaas vanuit een westers standpunt onderzoekt en geen rekening houdt met de

gewoonten en de cultuur ter plaatse. Ook zou zijn vrouw een heel slecht leven hebben in Afghanistan en niet meer buiten mogen komen van de taliban en zouden de taliban geregeld langskomen bij zijn schoonvader om te weten te komen waar verzoeker is. Hij beperkt zich evenwel tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Ook wordt in de bestreden beslissing nog als volgt gemotiveerd:

“Tot slot, gevraagd of u na uw broers (vermeende) verdwijning nog nieuws van hem had, zei u niets te weten (CGVS, p. 29). Gepolst of u naar hem had gezocht, luidde uw antwoord dat er niemand was om dat te doen. Dit komt weinig overtuigend over aangezien uw eigen zus, vrouw en schoonouders ook in Kashmond verblijven (CGVS, p. 6). Bovendien gaf u eerder aan sociale contacten te hebben met zijn schoonouders (CGVS, p. 7). Gepeild of zij naar hem zochten, wist u het niet, u voegde toe dat hun dochter en kleinkinderen sowieso al dood waren (CGVS, p. 29). Dat u niet meer ondernam om zich over hem te informeren is niet aannemelijk.”

Door in zijn verzoekschrift louter te herhalen dat het voor hem en zijn familieleden heel moeilijk is om te weten te komen wat er met zijn broer gebeurd is, in het bijzonder nu de taliban aan de macht zijn, reikt verzoeker geen verklaring aan voor de vaststelling dat hij zelfs niet wist of de schoonouders van zijn broer naar zijn broer zochten, terwijl hij wel nog met hen in contact stond. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen evenwel op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“De overige documenten die u neerlegde, konden bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Immers, betreffende uw taskara, de taskara's van uw vrouw en van uw vader kan dezelfde opmerking gemaakt worden als met betrekking tot de taskara van uw (vermeende) broer, namelijk dat hieraan geen bewijswaarde kan gehecht worden, aangezien Afgaanse identiteitsdocumenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn. Betreffende de foto's van uw broers overleden gezinsleden kan opgemerkt worden dat uit niets blijkt wie er precies op afgebeeld staat, noch waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's genomen zouden zijn. Hieraan kan aldus geen waarde gehecht worden. Uw facebookprofiel bewijst dat u actief bent op Facebook maar bracht geen informatie aan het licht die relevant is in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. U formuleerde enkele opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Het ging over de leeftijd van uw broers dochter: u verbeterde die naar vijftien jaar. Deze opmerking heeft geen verdere relevantie in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Wat betreft de stelling van uw advocaat dat u minder goed beschermd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan aangezien uw beide ouders overleden zijn (CGVS, p. 30), kan tot slot worden opgemerkt dat u een volwassen man bent en er uit niets blijkt dat u geen beroep zou kunnen doen op uw netwerk in Afghanistan, zoals uw schoonfamilie, uw zus en haar man.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Het rapport *“Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»* van OSAR van 26 maart 2021 waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift refereert (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), heeft betrekking op de algemene situatie in Afghanistan en heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert. Bijgevolg kan dit rapport niet volstaan om deze feiten aan te tonen en om in hoofde van verzoeker tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

De werkdocumenten (stuk 3), het inburgeringsattest (stuk 4) en de getuigenis van zijn sociaal assistente (stuk 5) die verzoeker bij zijn op 13 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota heeft gevoegd, hebben betrekking op zijn integratie en (beweerde) verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan evenmin.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen dat hij door de taliban zal worden gedood omwille van de tewerkstelling van zijn (beweerde) broer bij het Afghaanse leger.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op de staatsgreep door de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of*

individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021, in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat dit in zijn geval wel zo is.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Te dezen voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2021 en dat dit hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld en aan diens manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker beklemtoont zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, dat hij veel Belgische vrienden heeft en perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Het is voor hem bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan aangezien hij omwille van zijn verwestering vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving, aldus verzoeker, die ook nog meegeeft dat hij in een tomatenfabriek werkt. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *sharia*-wet. In dit verband stipt verzoeker nog aan dat er nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders en wijst hij op een arrest van de Raad van 31 maart 2022.

In zijn op 13 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota voert verzoeker aan dat hij sinds zijn aankomst in België niet heeft nagelaten om naar een perfecte integratie te streven en dat hij vandaag helemaal verwesterd is. Hij wijst er in deze aanvullende nota op dat hij in een tomatenfabriek heeft gewerkt en een inburgeringscursus heeft gevolgd en dat zijn sociaal assistente getuigt van zijn goede integratie in België. Hij wijst tot slot op het arrest met nr. 287 950 van de Raad van 24 april 2023. Bij zijn aanvullende nota voegt hij zijn werkdocumenten (aanvullende nota verzoeker, stuk 3), een inburgeringsattest (*ibid.*, stuk 4) en een getuigenis van zijn sociaal assistente (*ibid.*, stuk 5).

De Raad wijst erop dat verzoeker reeds meerderjarig was bij zijn vertrek uit Afghanistan en dus daar zijn vormende jaren heeft doorgebracht. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker in Afghanistan tot de zesde graad in het lager onderwijs naar school is gegaan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9; adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, Verklaring DVZ, nr. 11) en dat hij Pashtou en Pashai spreekt (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, Verklaring betreffende procedure, nr. 2). Hij verklaarde ook dat hij nog contact heeft met zijn vrouw in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12) waardoor kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over enig familiaal netwerk in Afghanistan. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat hij twee en een half jaar in België verblijft en hier een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker betoogt dat hij in een tomatenfabriek werkt, ter staving waarvan hij bij zijn aanvullende nota een invulblad voor seizoenarbeiders bij aanvang van werk voegt (aanvullende nota verzoeker, stuk 3). Dit ongedateerde werkdocument toont hoogstens aan dat verzoeker in België heeft gewerkt. Dit stuk toont echter geen daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan dit gegeven op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken. De door verzoeker neergelegde “*inburgeringscursus*” (*ibid.*, stuk 4) en de getuigenis van zijn sociaal assistente (*ibid.*, stuk 5) geven enkel aan dat verzoeker in België succesvol taallessen heeft gevolgd en dat hij zich

respectvol heeft gedragen ten opzichte van zijn sociaal assistente, maar tonen op zich evenmin een daadwerkelijke verwestering aan. Evenmin kunnen deze gegevens op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot beweringen die hij op geen enkele wijze staaft, met name dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, dat hij veel westerse vrienden heeft en perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker meent vervolgd te worden door de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn vrouw, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan worden gelijkgesteld.

Wat betreft verzoekers betoog over de strikte toepassing van de *sharia*-wet door de taliban, waarbij hij tevens verwijst naar het rapport "*Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*" van OSAR van 26 maart 2021 (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van zijn afwezigheid en terugkeer.

Verzoeker hekelt voorts dat er meer dan een jaar na de regimeverandering nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk

voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 235 658 van 29 april 2020 en een arrest van 31 maart 2022 van de Raad en in zijn aanvullende nota naar het arrest met nr. 287 950 van 24 april 2023 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar hij geen *hazara* is en er nu meer informatie voorligt.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen dat hij door de taliban zal worden gedood omwille van de tewerkstelling van zijn (beweerde) broer bij het Afghaanse leger en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdendeerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

De Raad wijst er opnieuw op dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar dat er naar zijn oordeel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood

aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het

aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘*Explosive remnants of war*’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘*targeted killings*’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “*gevechten*”, 994 als “*geweld tegen burgers*” en 477 als “*explosies/geweld op afstand*” (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, “*COI Query Afghanistan*”, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 11 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota).

De Raad herhaalt dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar dat er naar zijn oordeel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashai machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

D. DE BRUYN